

Text: Mt 1,1-17

Datum: 25. prosince 2013

Místo: Třebechovice a Týniště

Kazatel: Filip Čapek

Rodokmenů si lidé začnou všimnout většinou až v pozdějším věku. Dítě nebo puberták mají jiné starosti a i začínající rodina řeší praktičtější záležitosti, než kdo byl či praděd nebo prababička. Změna se často dostaví, když přijde důchodový věk. Pak nejeden člověk vyrazí na faru nebo do archivů podívat se do matrik a hledat v nich své kořeny. Až když ujdeme určitou část životem, začneme se důkladně ohlížet. Chceme vidět spojitosti, souvislosti, chceme se vidět v řetězci předků a s nimi spojených událostí. Nejde jen o samoučelné vzpomínky, jde o víc. Hledáme kořeny, které nás vážou k určitému rodu a k místu. Ohlížíme se, abychom viděli vpřed. Dnes je to složitější, i když Třebechovice, Týniště i Běleč na tom jako vždy česká obec nejsou špatně. Kdekdo je s kdekým příbuzný, takže se nejedna řeč vede o tom, kdo koho znal, potkal a podobně. I to patří ke koloritu tradičního místa... Jinde, například v Sudetech, je to o dost těžší. Víceméně všichni přišli až po 2. světové válce a spojitosti se hledají o dost složitěji.

Ježíšův rodokmen chce *také* něco zdokumentovat, chce upozornit, kdo všechno je s Kristem ve vztahu, kdo je s ním „příbuzný“. A je to skutečně *zvláštní* rodokmen. Nejde jen o jména - z nichž některé nejde ani skoro vyslovit - ale především o to, kdo všechno se v dlouhém řetězci jmen objevuje. Rodokmen začíná slovy: *Listina rodu Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova*. To nejsou tři osoby, které by na sebe přímo navazovaly, nejde o vazbu děd – otec – syn. Mezi každou z nich je celých tisíc let, jedno milénium, jde o zásadní *milníky*. Abraham podle Písma žil někdo kolem roku 2000 př. Kristem, král David někdy kolem roku 1000 př. Kr. a Ježíš někdy v čase, který se začal odpočítávat od nuly právě díky němu samotnému. Ti tři jsou jako tři sloupy, co drží pevnou stavbu, kterou završuje sám Ježíš. Proto dnes slavíme jeho narození. Připomínáme si, kdo všechno je s ním ve víře příbuzný. Jde i o nás, bratry a sestry tu a tam rodově spřízněné, ale hlavně spřízněné skrze víru.

Ale je tu i něco víc. Boží hod vánoční není důstojný memoriál, kdy se ohlížíme za minulými událostmi. Nescházíme se připomínat, co bylo, ale co může a má být i dále. Právě díky Kristu se smíme skrze jeho křest považovat za jeho následovníky. Ne skrze skutečnou krev, jak si v tom libují autoři senzačních románů, že měl Ježíš děti a že jejich potomci žijí skrytí před moci chtivou katolickou církví dodnes, ale pro *duchovní spojitost*... To je fikce, která odvádí od podstaty. Jsme součástí Krista, jsme jeho tělo, pro které On vstoupil do tohoto světa a za které se On obětoval. On je naší hlavou a učí nás novému myšlení. On je srdcem a vede k lásce, víře, soucitu a naději, že budeme v Jeho stopách pokračovat.

Zpátky k našemu rodokmenu. Říkal jsem, že jde o pevnou stavbu. Při podrobnějším pohledu se ukazuje, že je to složitější. Dvaapadesát lidí, co zmiňuje, je galerie pěkných výtečníků: Abraham pochybuje, že s ním Bůh bude, když se ocitne v úzkých, a tak raději nechává svoji ženu Sáru zatáhnout do faraónova harému, než aby riskoval vlastní život. Jákob podvádí svého bratra a připravuje ho o požehnání otce. Juda spí se svojí snachou. Rachab byla rovnou prostitutka. David a Šalomoun velcí králové Izraele s pořadovými čísly dva a tři si libovali v ženách. A nejen to, vydávali také rozkazy k likvidaci nejednoho člověka, že se z toho až čtenářům Bible tají dech, takže se ptají, co ‚tohle‘ dělá v Písmu svatém. A dalo by se asi pokračovat. Tak čím je tedy Ježíšův rodokmen pevný? Čím je stavba Kristova těla spolehlivá?

Je tato stavba pevná? Jasným dokladem, že je, že pro nás něco znamená je tato bohoslužba. Chceme být součástí Kristova rodokmenu či jeho rodopisu, jeho duchovního pokračování. Toužíme po tom navzdory - nebo naopak *právě* proto - že si uvědomuje složitosti tohoto světa i nesamozřejmosti Boží blízkosti. Dnes se rodokmen sestavuje jen těžko, kdekdo má jiné příjmení nebo rovnou dvě, děti vychovávají jedny, dvoje, či troje rodiče, prarodičů je taky více než bývalo, hodně se cestuje, ztrácí se souvislost i kontakt. Nic na tom nemění ani moderní technologie. Někdy se mluví proto o kybersocializaci, která jakoby nepotřebuje živé protějšky. To je ovšem iluze. Zkuste někoho obejmout přes skype nebo se s někým poprat přes sebeinteligentnější mobil. Dotyk a setkání tváří v tvář utváří *skutečně* vztahy.

Když sestavujeme rodokmen, zjišťujeme vady na kráse, které vyjadřují lidskou slabost a Boží stálost. Lamentovat nad přítomností by bylo stejně tak zbytečné a nic neříkající, jako si malovat narůžovo minulost. *Ježíšův rodokmen k tomuto vůbec neslouží*. Je spíše dokladem pravého opaku. Říká se v něm, že každý může být zahrnut Boží milostí. Proto tento na první pohled nevábný text stojí nejen za začátkem evangelia, ale celého Nového zákona. Tím se říká, že milost, slitování a odpouštění jsou Božím plánem. Dneškem se začíná odvíjet příběh o Kristově životě po jeho narození: O tom se budeme průběžně dozvídat během času, co přijde, když budeme společně číst a vykládat Písmo, ať již při bohoslužbách, biblických hodinách, náboženství nebo při jiných příležitostech. Už teď ale víme – díky Ježíšovu rodokmenu – že Kristus nám chce být pomocí vždy. Vždyť jeho jméno je Immanuel, tedy s námi Bůh.... *Slovo Boží je věrné, trvalé a osvědčené. Nad ně nic není. Skrze ně žijeme, díky němu dýcháme. Amen*